

Dosarul nr. 2rac-144/19

Prima instanță: Judecătoria Drochia, sediul Central (L. Grădinari)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (E. Grumeza, N. Chircu, S. Procopciuc)

ÎNCHEIERE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Obrijanu Cristian,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Trial Sistem” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Interfruct”, intervenienți accesorii Obrijanu Aurelia și Obrijanu Cristian cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul declarat de către Obrijanu Cristian și s-a menținut hotărârea din 10 mai 2018 a Judecătoriei Drochia, sediul Central

c o n s t a t ă:

La 03 noiembrie 2017, SRL „Trial Sistem” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Interfruct” cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 20 martie 2009 a încheiat cu SRL „Interfruct” contractul de împrumut bănesc nr. 2, prin care s-a obligat să acorde ultimei un împrumut în sumă de 1.250.000 de lei.

Conform pct. 4.2 alin. (2) din contractul enunțat, împrumutatul se angajează să ramburseze împrumutătorului suma împrumutului la prima solicitare.

Ulterior, la 20 martie 2012, a încheiat cu pârâta un Acord adițional la contractul de împrumut bănesc nr. 2 din 20 martie 2009, prin care a fost modificat pct. 2.1 din contractul respectiv, după cum urmează: „Împrumutătorul consimte să acorde împrumutatului un împrumut în sumă de 1.500.000 de lei, în condițiile expuse în acest contract. După caz suma poate fi mărită”.

Concomitent, a fost rectificat și pct. 4.2 alin. (1) din contract, potrivit căruia: „Împrumutătorul se obligă să transfere la contul împrumutătorului suma indicată în pct. 2.1 după necesități”.

A susținut că și-a îndeplinit obligațiile contractuale, banii fiind transferați la contul SRL „Interfruct”.

Astfel, la 09 ianuarie 2014, a transferat la contul SRL „Interfruct” suma de 50.000 de lei; la 27 ianuarie 2014 – 46.000 de lei; la 25 februarie 2014 – 48.000 de lei; la 05 martie

2014 – 13.850 de lei; la 26 august 2014 – 3.000 de lei; la 10 septembrie 2014 – 13.500 de lei; la 13 octombrie 2014 – 54.000 de lei; la 24 octombrie 2014 – 2.560 de lei; la 27 octombrie 2014 – 24.000 de lei; la 29 decembrie 2014 – 20.000 de lei; la 06 februarie 2015 – 18.000 de lei; la 20 februarie 2015 – 22.000 de lei; la 27 februarie 2015 – 71.000 de lei; la 25 martie 2015 – 26.000 de lei; la 24 aprilie 2015 – 10.000 de lei; la 27 aprilie 2015 – 19.000 de lei; la 29 aprilie 2015 – 6.250 de lei; la 08 mai 2015 – 5.000 de lei; la 11 mai 2015 – 10.000 de lei; la 12 mai 2015 – 1.100 de lei; la 13 mai 2015 – 1.000 de lei; la 15 mai 2015 – 13.000 de lei; la 22 mai 2015 – 34.000 de lei; la 18 august 2015 – 50.000 de lei; la 19 august 2015 – 79.000 de lei; la 02 octombrie 2015 – 80.000 de lei; la 06 ianuarie 2016 – 14.500 de lei; la 18 ianuarie 2016 – 2.000 de lei; la 25 ianuarie 2016 – 28.000 de lei; la 29 martie 2016 – 8.600 de lei; la 20 mai 2016 – 150.000 de lei; la 25 mai 2016 – 3.700 de lei; la 02 iunie 2016 – 50.000 de lei, la 07 iunie 2016 – 70.500 de lei; la 29 iunie 2016 – 1.500 de lei; la 08 iulie 2016 – 200 de lei și 27.280 de lei; la 25 iulie 2016 – 22.900 de lei, la 02 august 2016 – 37.400 de lei; la 20 septembrie 2016 – 50.000 de lei; la 06 octombrie 2016 – 74.000 de lei; la 25 octombrie 2016 – 31.100 de lei; la 08 noiembrie 2016 – 27.000 de lei; la 01 decembrie 2016 – 1.300 de lei; la 02 decembrie 2016 – 50.000 de lei; la 06 decembrie 2016 – 21.500 de lei; la 06 ianuarie 2017 – 26.500 de lei; la 09 ianuarie 2017 – 121.600 de lei; la 20 aprilie 2017 – 25.000 de lei; la 26 aprilie 2017 – 17.000 de lei; la 03 mai 2017 – 30.000 de lei; la 05 mai 2017 – 5.000 de lei; la 10 mai 2017 – 76.500 de lei; la 25 mai 2017 – 34.000 de lei; la 30 mai 2017 – 16.000 de lei; la 05 iunie 2017 – 1.500 de lei; la 07 iunie 2017 – 1.000 de lei; la 20 iunie 2017 – 3.000 de lei; la 23 iunie 2017 – 4.000 de lei; la 26 iunie 2017 – 8.200 de lei; la 29 iunie 2017 – 3.000 de lei; la 05 iulie 2017 – 20.000 de lei; la 11 august 2017 – 200 de lei; la 01 septembrie 2017 – 19.000 de lei; la 06 septembrie 2017 – 150.000 de lei; la 06 septembrie 2017 – 100 de lei; la 08 septembrie 2017 – 210 lei și la 11 septembrie 2017 – 5.020 de lei.

La 29 septembrie 2017, a fost întocmit un Act de verificare, prin care SRL „Interfruct” a recunoscut datoria în sumă de 1.714.610 lei.

A reținut că la 10 octombrie 2017 a expediat somație în adresa SRL „Interfruct”, solicitând rambursarea la data respectivă – 10 octombrie 2017, a împrumutului bănesc acordat în mărime de 1.714.610 lei, însă nu a fost achitată nici până în prezent.

În contextul expus, a cerut SRL „Trial Sistem” încasarea din contul SRL „Interfruct” în beneficiul său a sumei de 1.714.610 lei cu titlu de datorie, 50.000 de lei taxa de stat și 170.000 de lei cheltuieli de asistență juridică.

Prin încheierea din 16 martie 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Central, au fost introduși în proces în calitate de intervenienți accesorii Obrijanu Aurelia și Obrijanu Cristian.

Prin hotărârea din 10 mai 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Central, acțiunea a fost admisă și s-a încasat din contul SRL „Interfruct” în beneficiul SRL „Trial Sistem” suma de 1.714.610 lei cu titlu de datorie și 50.000 de lei taxa de stat, în total 1.764.610 lei.

Prin decizia din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de către Obrijanu Cristian și s-a menținut hotărârea din 10 mai 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Central.

Ambele instanțe de judecată ierarhic inferioare și-au motivat soluțiile prin faptul că în conformitate cu contractul de împrumut bănesc nr. 2 din 20 martie 2009 și Acordul adițional la acest contract din 20 martie 2012, în perioada anilor 2014 – 2017, SRL „Trial Sistem” a transferat la contul SRL „Interfruct” suma totală de 1.764.610 lei cu titlu de împrumut bănesc, care, contrar condițiilor contractuale, nu a fost restituită reclamantei.

Au stabilit instanțele de judecată că prin Actul de verificare din 29 septembrie 2017, directorul SRL „Interfruct” – Sergiu Dumbravă a recunoscut faptul că datorează SRL „Trial Sistem” suma de 1.764.610 lei (f.d. 222, vol. I).

Au concluzionat instanțele de judecată că, în temeiul art. 572 și 575 din Codul civil, (până la modificările efectuate prin Legea privind modernizarea Codului civil și modificarea unor acte legislative nr. 133 din 15 noiembrie 2018, în vigoare din 14 ianuarie 2019, cu unele excepții), debitorul SRL „Interfruct” este obligată să restituie creditorului SRL „Trial Sistem” datoria în mărime de 1.764.610 lei, acordată pârâtei cu titlu de împrumut în baza contractului de împrumut bănesc nr. 2 din 20 martie 2009 și Acordului adițional la acest contract din 20 martie 2012.

La 21 ianuarie 2019, Obrijanu Cristian a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți și a hotărârii din 10 mai 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Central, cu emiterea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii.

În susținerea recursului Obrijanu Cristian a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Bălți a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La 22 februarie 2019, în adresa SRL „Trial Sistem” și SRL „Interfruct” a fost expediată copia recursului declarat de către Obrijanu Cristian, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referințelor.

La 03 aprilie 2019, SRL „Trial Sistem” a depus referință, solicitând să fie considerat ca inadmisibil recursul declarat de către Obrijanu Cristian, cu menținerea deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți și a hotărârii din 10 mai 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Central, pe care le consideră legale și întemeiate, invocând că instanțele de judecată ierarhic inferioare au verificat minuțios toate circumstanțele, care au importanță pentru soluționarea justă a prezentei spețe, dând o apreciere corectă suportului probatoriu al cauzei.

Alte referințe nu au fost depuse.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile și obiecțiile din referința depusă, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Obrijanu Cristian este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Potrivit art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți a fost expediată în adresa lui Obrijanu Cristian la 11 ianuarie 2019 (f.d. 174, vol. III), însă nu a fost reclamată de către ultimul (f.d. 178, vol. III).

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 21 ianuarie 2019.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de către Obrijanu Cristian, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel, asupra cărora Curtea de Apel Bălți s-a pronunțat deja în modul corespunzător (f.d. 105-109, vol. III).

Astfel, se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție

pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Obrijanu Cristian nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de către instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de către Obrijanu Cristian nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Obrijanu Cristian a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele de judecată ierarhic inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, au aplicat și au interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de

art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Obrijanu Cristian împotriva deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Obrijanu Cristian împotriva deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic